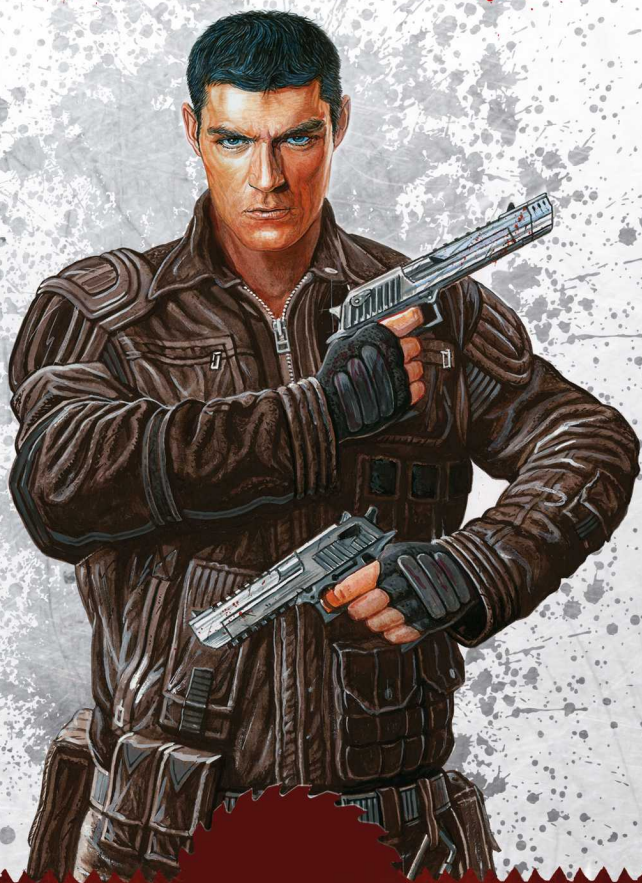

FRANTIŠEK KOTLETA

BRATRSTVO KRVĚ

HUSTEJ NÁŘEZ

HUSTEJ NÁŘEZ

**KNIHY FRANTIŠKA KOTLETY
V NAKLADATELSTVÍ EPOCHA**

Trilogie Bratrstvo krve

Hustej nářez
Fakt hustej nářez
Mega hustej nářez

Perunova krev

Perunova krev I
Perunova krev II

Příliš dlouhá swingers party
(samostatná kniha)

Lovci
(samostatná kniha)

HUSTEJ NÁŘEZ

BRATRSTVO KRVE I

FRANTIŠEK KOTLETA

NOVÉ, REVIDOVANÉ
A OPRAVENÉ VYDÁNÍ

freetime publishing

Copyright © František Kotleta, 2015
Cover Illustration© Milan Fibiger, 2015
Cover Art© Lukáš Tuma, 2015
Czech Edition © Nakladatelství Epoque,
freetim(e)publishing, 2015

Šířit celé dílo nebo jeho části bez souhlasu autora a
nakladatelství je zakázáno.

ISBN Epoque
(e-pub) 978-80-7425-434-5
(mobi) 978-80-7425-435-2
(pdf) 978-80-7425-436-9

ISBN freetim(e)publishing
(pdf pro čtečky) 978-80-87758-55-7
(pdf) 978-80-87758-56-4
(e-pub) 978-80-87758-57-1
(mobi) 978-80-87758-58-8

*Věnováno Jiřímu Kulhánkovi
a všem jeho zničeným i přeživším motorkám.
Tahle kniha je tak trošku pocta a tak trošku...
Ale to všechno už přece dávno víš,
ty starej parchante.*

Poklidná česká kotlina roku 2020

„Mluv, zmrde,“ řekl jsem snad už po sto čtyřicáté osmé.

Vaněk ležel na zemi, nahé tělo pokryté prasečími výkaly a močí. Z rozbitého nosu mu tekla krev, která se mísila se sračkami a chcankami a dodávala mu dokonale dekadentní vzezření.

Prasata kvičela hrůzou. Vaněk mlčel.

Kopl jsem ho do varlat. Zkroutil se do polohy plodu a pak sebou cukal bolestí ve sračkách, jako když malé děti dělají motýlka ve sněhu. Jenže tohle byla spíš mandelinka bramborová.

„Mluv, zmrde,“ řekl jsem po sto čtyřicáté deváté.

„Ne... nevím... neznám ji... prosím... nic nevím,“ promluvil konečně Vaněk.

Kopl jsem ho do čelisti. Cákanec krve ohodil plesnivé dřevěné hrazení chlívku. O pár pikosekund později jej následovaly dva zuby. Možná za to mohl můj upíří sluch, třeba to byla halucinace, ale slyšel jsem, jak cinkly o hrazení a pak žbluňkly do prasečích sraček.

Zase nic. Realitní makléři mají mnohem tužší kořínek, než jsem čekal. Možná mají nějaké speciální školení jak lhát, zapírat a vydržet případné mučení.

Vaněk byl zmrd.

Vychcanej malej hajzlík. Prodával zfušovaný baráky chudákům, kteří se na celej život zadlužili, aby měli kde bydlet. Když jim po prvním dešti začalo zatékat do obýváku a následně kvůli tomu plesnivěly zdi v dětském pokoji, hrál Vaněk mrtvýho broučka jako z Karafiáta a z jakýchkoliv reklamací se šikovně vykroutil.

Nedokázal jsem pochopit, co na takovém podčlověku mohla Kateřina vidět. Podobných hajzlíků, tunelářů a podvodníků si vždycky vydržovala desítky. Živili ji, kupovali jí dárky a slintali, když jim ukázala nahý kolena. Tohle ta holka uměla dokonale. Dokonce i mě si kdysi omotala kolem prstu. Jenže to už je dávno. Víc než pět set let. Bylo jí šestnáct, nejkrásnější a nejmní špinavá a zavšivená děvka v celé Praze.

„Už mi s tebou došla trpělivost, ty bezpáteří prase. Máš poslední šanci. Kde je Kateřina? Co se s ní stalo? Víme, že šla včera za tebou.“

„Já nic nevíím,“ zaúpěl majitel společnosti Garntreality.

Levačkou jsem ho přidržel za vlasy a pravačkou mu nahmatl koule. Malý špinavý varlata. Penis se mu scvrkl strachem. Kdyby neměl koule, myslel bych si na první dotyk, že je to ženská se zdurělým poštěvákem.

„Áááááááááááá!“ řval realitní makléř. Měl proč. Pravačkou jsem mu rozdrtil varlata na kaši.

„To máš za všechny, kterým jsi v životě prodal zfušovaný baráky. Na každého jednou dojde, hajzle,“ šeptal jsem mu do ucha zasviněného prasečími sračkami. Jo, morální ponaučení do života, to je moje.

„Utište ho, Herr Bezzemek, nad kopcem jsem zahlédl kolotoč!“ zařval na mě zpoza dveří Gerhard.

„Stačí říct, Herr Gerhard,“ zamumlal jsem a trochu Vaňka přidusil. Přestal křičet a vyděšeně na mě poučil ty své modré podvodnický očička, z nichž mu tekly slzy jako hrachy. Díky nim měl alespoň pod očima trochu čisto.

„Máš poslední šanci říct mi, co se stalo s Kateřinou. Jinak zemřeš.“

Nevyhrožoval jsem. Mluvil jsem pravdu. Konečně to Vaňkovi došlo.

„Udal jsem ji na policii. Večer si pro ni přijeli. Obklíčili hotel, kde jsme se sešli. Deset jich zabil. Policajtů. Jenže kartani tam poslali svoje vojáky. Poškodila pár strojů, ale dostali ji. Já... Nemohl jsem jinak. Vypsali odměnu. Velkou. Deset miliónů. Všechny peníze vám dám. Vážně úplně všechny.“

Dál už jsem ho neposlouchal. Ono ani nebylo co. Jedním trhnutím jsem mu vyrval jazyk. Vaněk padl na kolena a z pusy mu tekla krev. Potřeboval jsem si vybit vztek. Nejen že kartani chytili mou Dceru, ale navíc znají naše ksichty a už na ně stačili vypsát odměnu.

Koukal jsem na tu trosku a přemýšlel, co mu ještě urvat. Z koulí měl paštiku, stačilo jenom dodat provensálské bylinky a dala se natírat na chleba, penis jenom na ozdobu, o jazyk přišel. Ještě něco by to chtělo.

Zabíjet ho nebudu. To by to měl chlapec moc snadný. Smrt je milosrdnej kámoš. To život mrzáka, to je pravé žúžo pro takovou svini.

Vybil jsem mu ještě všechny zuby, zlomil mu přitom čelist, a urval po čtyřech prstech z každé ruky. Nechal jsem mu palce. Jsem koneckonců lidumil.

Teklo z něho krve jako na upířím mejdanu za starých časů, ale vůbec mě to nerajcovalo. Možná to bylo téma prasecíma sračkama všude okolo nebo jen starostmi o Kateřinu.

Než začala kartanská invaze, neviděl jsem ji dvě stě let. Jenže pořád to byla moje Dcera. Já jsem ji stvořil, já jsem jí vdechl Život. Je to proradná, prodejná, marnotratná a věčně nadržovaná mrcha, ale jsem její Otec a nesu za ni před klanem zodpovědnost.

„Měli bychom vypadnout. Máme, co jsme potřebovali,“ vytrhla mě z úvah Veronika. Celou dobu mého výslechu kouřila jedno cigáro za druhým. Ani nešpitla. Odhodila na skučícího Vaňka hořící špaček cigarety, poslala mu vzdušný polibek na rozloučenou a otočila se k východu.

V tu chvíli vskočil do dveří Gerhard. Padnul do sraček a skluzem ujel asi deset metrů po břiše. Měl jsem zprvu chuť mu za tuto dokonalou ukázkou sračkového klouzání zatleskat, ale když začaly do dveří a severní stěny prasečáku bušit kulky, došlo mi, že to neudělal kvůli své nešikovnosti ani pro naše pobavení.

* * *

„Tři kolotoče. Asi dvacet kartanů a padesát lidí, policajti v neprůstřelných vestách,“ oznámil nám Gerhard německy. Normálně s námi mluvil v naší mateřtině, protože jsme byli dva Češi na jednoho

Němce, ale když byl v úzkých, přecházel do němčiny. Pořád mu v ní zněl ten strašlivý germánský přízvuk. Nechápu, že se ho nedokázal za skoro dva tisíce let zbavit.

Jak je možné, že nás tady kartani vyčenichali? Ledaže by předpokládali, že půjdeme po Vaňkovi, a napíchli si ho jako vysílačku.

Jasně. Tak proto byl celou dobu tak sebevědomý. Tušil, že si jej vyzvedne kavalerie. Bohužel pro podvodníčka makléříčka pozdě.

Kateřina evidentně neměla svůj den, když ji chytli. Pořád nás totiž podceňují. Poslat na nás dvacet kartanů v bojových skafandrech, padesát lidí a jenom tři své létající talířky, kterým jsme kvůli jejich vizáži říkali kolotoče? To si myslí, že jsme jenom nějakí nabašení lidi s dobrým výcvikem? Něco jako seržanti z Cizinecké legie s divnými zuby? Jediný pokrok udělali v tom, že už na nás přestali zkoušet stříbrné kulky. Jak tahle parta idiotů mohla ovládnout jakoukoli planetu, to fakt nechápu.

Sebral jsem z okenního parapetu své dva milované exempláře Desert Eagle a pás s útočnými granáty. Veronika už byla nachystaná. V levé ruce Eagle, v pravé katanu. Nejednomu kartanovi už s ní odřela pár končetin. Tahle ocel snad vydrží všechno.

„Nevezmeme raději roha?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Hovno,“ odpověděl rázně Gerhard. „Poslední, před kým jsem bez boje zdrhal z bitevního pole, byl Marcus Aurelius a tenhle chlapík už hnije v hrobě zatraceně dlouho.“

* * *

Gerhard vyšplhal po vachrlatém žebříku na půdu. My s Veronikou jsme se krčili v jednom z chlívků a sledovali jsme, jak okolo nás vytrvale létají kulky. Dřevěné dveře už byly proděravěné jako cedník na nudle. Polovina prasat už to měla za sebou. Druhá zoufale pobíhala ve svých chlívčích a kvičela.

Policajtům ani kartanům se dovnitř moc nechtělo. Raději stříleli naslepo a doufali, že nás zbaví života, aniž by nás zahlédli.

Veronika si zapálila cigáro.

Palba utichla.

I přes kvičení prasat a tichoulinké praskání hořícího tabáku v cigaretě jsem zaslechl kroky. Nějaký kartan v bojovém skafandru se blížil k prasečáku.

Zajímalo by mě, jestli si mimozemšťané někdy pustili film *Robocop*. V těch svých mašinkách totiž vypadali úplně stejně. Teda až na to, že měli ke dvěma nohám čtyři ruce a v každé z nich bouchačku. Ty malinkatý žlutý padesáticentimetrový svině si hověly uvnitř robokopů. Svě skafandry ovládali dokonale. Měli rychlejší postřehy než sebelepší člověk.

Jenže my jsme nebyli lidé.

Už dávno ne.

* * *

Kartan přišel až k budově a nenápadně se pokusil nahlédnout vyskleným oknem dovnitř. Namířil jsem Desert Eaglea na to, čemu by se u robokopa říkalo hlava, a střelil přesně doprostřed. Kulka

dum dum se rozprskla uvnitř a kartan se začal zmateně točit dokola.

„Ódííín!“ ozval se ze střechy Germánův výkřik.

Následovalo jej techno vycházející z těžkého kouřového kulometu.

Veronika odpálila sotva načatou cigaretu a opět se přesně trefila do čela skučícího mrzáčka Vaňka.

„Měli bysme tomu německému debilovi pomoci, nemyslíš?“

Místo odpovědi jsem se rozběhl prasečákem. Proskočil jsem oknem a ještě v letu páčil po prvních terčích, které jsem spatřil.

Policajti běhali zmateně dokola jako pětileté baletky, kterým někdo ukradl značky, na nichž mají stát.

Mířil jsem na hlavy. Ne že by mého Pouštního orla dokázaly zastavit jejich vestičky, ale miloval jsem, jak se ty jejich zelený makovice po zásahu střelou dum dum vždycky rozprsknou.

Ne, nebyl jsem až takový úchyl. Takhle taktika byla jednoduše účinná. Ti živí, co viděli, jak se hlavička jejich kamarádíčka změnila v rozšlápnutý melounček, raději brali do zaječích, než aby po mně chtěli střílet.

Dopadl jsem na nohy a zkontroloval situaci. Policajti leželi na zemi. Mrtví, bez hlav. Ti živí se snažili tvářit jako mrtvoly. Jenže mě nepřechytrají. My upíři moc dobře víme, že mrtvý policajt žádou hlavu nemá.

Kartani sem teprve přibíhali na svých chromovaných kovových nožkách. Poslali své lidské otroky před sebou jako kanónenfutr. Lidem zřejmě velel ten bezhlavý kartan, který se teď bez vnějších senzorů zmateně motal okolo prasečáku.

„Ódín!“ řval Gerhard jméno svého oblíbeného boha a posílal vstříc vetřelcům olověné pozdravy z kulometu. Když jsem se s ním viděl před kartanskou invazí naposled, vyřvával většinou *Heil Hitler*. Ale to byla jiná doba.

Padl jsem k zemi a střílel na přibíhající robokopy. Zásadně doprostřed hrudi. Tam totiž seděli kartani, ty malé zasrané zrůdy z kdovíjaké vesmírné prdele.

„Ódí–“

„N“ už se ze střechy neozvalo. Kartan poslal za Gerhardem granát. Germán někam zmizel. Ve střeše se objevila díra velikosti zadnice mojí domáčí. Tašky se rozletěly do okolí.

Našel jsem kartana, kterému se kouřilo z jedné paže sloužící jako granátomet, a provrtal mu hrud třemi střelami. Možná jsem mu měl spíš poděkovat. To Gerhardovo řvaní už mi lezlo na nervy víc než kartanská propaganda v televizi.

Prásk!

Těsně vedle mě vybuchl granát. Do těla se mi zavrtalo snad padesát střepin.

* * *

„Teď jste mě nasrali, vy zpičení žlutí zmrdi,“ oznámil jsem potichu světu a vyměnil zásobníky v obou pistolích.

* * *

Vyskočil jsem na nohy a rozběhl se vstříc robokopům. Kličkoval jsem jako zajíc a střílel po nich od boku.

Zavrtalo se do mě pár kulek, ale mimozemšťanů uspokojivě ubývalo.

Doběhl jsem jednoho kartana. Dostal pár zásahů, ale stále se držel na nohou. Podkopl jsem mu je. Dopadl tvrdě na zem.

„Hasta la vista, baby,“ oznámil jsem mu a vystřílel sedm kulí do jeho hrudi. „Jako v Sarajevu,“ dodal jsem, když z něj začala vytékat žlutá šťáva.

Miluji drsné průpovědky.

Jenže tentokrát jsem se na ně měl vykašlat a spíš dávat pozor.

Granát mi vybuchl přímo v hrudi.

* * *

Střepiny mi roztrhaly břicho a hrudní koš. Místo nich jsem měl jenom krvavou změť střev, olova a kousků oblečení. Určitě mi slezla i kůže na ksichtě a podle zápachu se mi spálily vlasy i obočí. Tohle mě fakt dožralo. Tělo se dá do pořádku rychle, ale vlasy nám rostou stejně jako lidem.

Já, kurva, nesnáším být plešatý.

* * *

Až tak veselo mi nebylo. Cítil jsem se strašně slabý. Potřeboval jsem krev, hodně krve, nebo konečně zemřu. Ne že bych si za těch sedm set let neužil, ale jsem ještě příliš mladý na to, abych umíral.

Kolem mě se mihl stín s katanou. Veronika. Buď si mě nevšimla, nebo se rozhodla přenést bitevní pole o kousek dál, abych měl čas se vzpamatovat.

Zkoušel jsem vstát. Nešlo to. Plazil jsem se po zádech, která ten výbuch přežila ve zdraví, zpátky k prasečáku. Tam někde leží spousta mrtvejch policajtů, a ať si každý tvrdí, co chce – policajti jsou taky lidi, a já hrozně moc potřebuji lidi. Teda spíš jejich krev.

* * *

Hned první, na kterého jsem narazil, žil. Krčil se na zemi a vystřílel mi do hlavy celý zásobník. Bolelo mě to jako špatný svědomí, svědilo to a motala se mi kebulé.

Já snad vážně umřu.

Plazil jsem se blíž k policajtovi. Zůstal ležet na místě. Díval se na mě a pořád cvakal naprázdno spoušť. Nějak nedokázal uvěřit tomu, co vidí.

Naštěstí ruce mi ještě sloužily. Chytl jsem ho oběma za hlavu a jedním škubnutím mu ji urval. Ani se nebránil, jak byl v šoku.

Krev. Sladká, opojná, omamná, životodárná krev. Držel jsem tělo nad zdevastovanou hrudí a nechal ji stříkat a pak jen vytékat z prázdného krku. Krev mi bublala v hrudi, syčela a já cítil, jak se mi hojí rány. Tělo začalo vytlačovat ven střepiny i kulky a tkáně se obnovovaly.

Potřebuju víc krve.

Malátně jsem vstal a rozhlédl se kolem. Dávám přednost čerstvé, ale pár minut stará mrtvola taky není k zahození. Zabořil jsem ruce do hrudi nejbližšího bezhlavého fízla, olizoval jeho krev ze svých dlaní a kapal ji na zacelující se hrud'

* * *

Veronika s Gerhardem dokončili moji práci. Všichni kartani v okolí skončili ve žlutém pekle. Gerhard nakonec vyhodil do povětří i tři prázdné kolotoče. My v tom lítat neumíme a žluťasci mají alespoň o nějaké to vozítko míň.

Veronika stála nade mnou, kouřila cigáro (Před sto lety se vsadila s jedním upírem, že není možné, aby dostala rakovinu. Zatím vyhrávala.) a smála se na mě jako školačka, které pedofil slíbil dvacet žvýkaček.

„Chytni mi radši živýho policajta,“ poprosil jsem ji. Pořád se mi motala hlava a cítil jsem se slabě. Místa, kudy mi do těla pronikly střepiny a kulky, strašlivě pálila a bolelo mě břicho.

„Bitte, Herr Bezzemek,“ ozval se za mnou Gerhardův hlas. Taky schytl pár zásahů. Měl roztrhané oblečení po celém těle a jedno oko mu vystřelila něčí kulka. Bude trvat nejmíň den, než se mu obnoví, a nejmíň dva, než na něj zase uvidí.

„Danke, Herr General,“ usmál jsem se radostně jako Britney Spears, když dostala svou první Grammy za nazpívání kartanské hymny v angličtině. V každé ruce totiž svíral jednoho živého policajta. Kvičeli jako ta nešťastná prasata, mezi nimiž umíral realitní podvodník Vaněk, a cukali sebou. Z chlupatých paží nejstaršího žijícího člena germánského upířího klanu ale neměli šanci uniknout.

Vzal jsem si od něj prvního a zakousl se mu do krku. Chlemtal jsem z něj krev jako kojenec mateřské mléko po dvou dnech hladovění. Za minutu už v něm nezbyla ani kapka.

„Ne, prosím, ne. Mám dvě děti, nemocnou ženu, umřou beze mě hlady,“ žadonil druhý policajt. Už si stačil strachy nadělat do kalhot.

„A copak je tvojí ženě?“ zeptal jsem se.

„Má rakovinu. Rakovinu plic. Umírá a o moje děti se nikdo nepostará.“

„To je ale smutný příběh, že, Herr General,“ obrátil jsem se na Gerharda. Generál jsem mu řekl, abych ho potěšil. Je to sice odvěký nepřítel, ale dnes mi zřejmě zachránil život. Ne že by mi ho nedlužil. Ve svém životě už párkrát generálem byl. Naposledy na východní frontě, když hnal jednotky wehrmachtu do útoku proti Rusům.

„Ja, Herr Bezzemek, moc smutný příběh,“ přitakal.

„Tak víš co? Já ti slibuju, že až tě zabiju, tak si podle tvý občanky, kterou máš určitě v kapse, zjistím, kde bydlíš, a zabiju i tvoje děcka a manželku, aby se netrápily, jo?“

Policajt jenom vytřeštil oči, ale raději už mlčel. Nechtěl jsem víc protahovat jeho agonii, konec konců jsme přece ti dobří, ti, kteří po celou historii chrání lidstvo před ním samým a teď i před mimozemskou invazí. Kdyby ten hajzlík nekolaboroval s kartany, určitě bych si na svačinu vybral někoho jiného.

Zahodil jsem vysátého a posraného policajta. Už mi bylo mnohem, mnohem lépe.

„Měli bychom zmizet, než se začnou zajímat o to, copak asi dělá jejich přepadové komando,“ navrhl Veronika.

„Dobrý nápad,“ přitakal jsem a vyrazil do lesa, kde jsme zaparkovali našeho hummera.

Bratrstvo

„Rodičům to nevadí?“

„Že si domů vodím starší kluky? Asi by jim to vadilo, ale já jim to neříkám,“ uculila se na mě Petra.

„Myslel jsem tu bednu na mrtvoly,“ pokynul jsem hlavou k černé dřevěné rakvi, ležící uprostřed pokoje na infantilním béžovém koberci s motýlky, ptáčky a květinami. Kromě toho koberce bylo všechno v pokoji černé – závěsy, plakáty hudebních skupin s divnými názvy a hošíky s černými vlasy, stříbrnými řetízky a sladkými úsměvy, uschlé růže nabarvené na černo, černé prostěradlo, černými malůvkami pomalované stěny, a všude poházené černé oblečení od kalhotek po svetry. Kdybych věděl, že tahle šestnáctka miluje emo a gotiku, sehnal bych si někde i černý kondom.

„Matku to děsně žere. Fotr na to sere,“ mávla rukou. Zula si konečně boty (černé gladiátory) a hodila je doprostřed místnosti.

„Rodiče neprijdou?“

„Matka je v lázních a fotr má noční šichtu. Dělá felčara v lochu. Vráť se k ránu a do mého pokoje ani nepáchne. Stačí si dávat pozor, až budeš odcházet.“

Teď si sundala i lehkou mikinu (černou s kapucí), lehla si do rakve a roztáhla nohy, takže čouhaly ven. Jak tak ležela s břichem jako nakloněnou ro-

vinou, zpod trička (černého) jí pomalu vytékala ven prsa snad velikosti pět (bílá). Petra měla při svých sto šedesáti centimetrech možná přes sedmdesát kilo, takže byla docela tlouštítk. V jejím mladíckém věku to ovšem zas až tolik nevadilo. Mladé holky jsou pěkné i tlusté. Obvykle si sice vybírám lepší zboží, ale dnes večer jsem nebyl v nejlepší formě a jediná holka, kterou se mi v klubu podařilo sbalit, teď přede mnou ležela v rakvi.

Navzdory všem hloupým legendám a mýtům jsem v rakvi nikdy neležel. Nejblíží jsem se k ní za celý svůj život přiblížil až teď.

Klekl jsem si k Petře a začal ji hladit po stehnech. Přimhouřila oči a začala vrnět jako kotě. Tlusté holky jsem měl vždycky rád. Alespoň s tím nedělaly cavyky. Od tlusté holky člověk nikdy neslyšel: „Jenom do kalhotek,“ nebo: „Ty si nech kalhoty.“ Kdepak. Vždycky byly vděčné, když o ně kluk jako já projevil zájem.

Levačkou jsem jí rozepnul kalhoty, rychlým pohybem se jí dostal tam, kde je ženská nejzajímavější, a začal jí masírovat poštěváček. Pravačkou jsem jí vyhrnul triko a osahával prsa. Byla typ, kterému se říká tající sněhulák. Velká masa, která se, když holka leží na zádech, rozteče po hrudníku, ale zase o to příjemněji se ta velká prsa hladila a masírovala.

V kalhotách jsem měl napnuto k prasknutí, takže v tenhle okamžik už bych klidně souložil i klokana.

Postavila se. Stáhl jsem jí kalhoty i s kalhotkami a hodil je na dno rakve. Klekl jsem si k ní a začal jí lízat poštěváček. Nechtěl jsem to příliš natahovat, stačilo ji jen trochu rozparádit, proto-

že tahle mladá baculka nebyla ani trochu frigidní. Při vstávání jsem se zbavil kalhot a trenýrek, nasadil si prezervativ a vrazil jí svůj penis do vlhké štěrbinky.

Sex.

Sex je to jediné, co vás nepřestane bavit ani po sedmi stech letech.

Petra vzdychala poněkud teatrálně. Začínal jsem ji podezírat, že trošku přehrává a snaží se předvádět. Asi i tohle patří k emu.

Už jsem se blížil do finále, když mě v nose zarázila nebezpečná kombinace vůní – fialky a kouř z drahých cigaret. Vůně sem vnikla pootevřeným oknem Petřina pokojíčku, které vedlo do rozlehlé zahrady rozpadajícího se domku jejích rodičů.

I přes hekání souložené šestnáctky jsem slyšel tiché našlapování. Patřilo jedinému páru nohou. Oddechl jsem si a rozhodl se, že tuhle práci dokončím, i když mě za oknem čeká vlastní Matka.

Jestli jsem něco podcenil, pak Veroničin smysl pro škodolibost.

„Jak se ti šuká, Synku?“ zeptala se vysoká blondáta upírka náhle sedící na parapetu okna otevřeného dokořán.

Petra přestala hekat. S leknutím se otočila a pokusila se mi vysmeknout. Tohle jsem nehodlal tolerovat. Rozdělaná práce se musí dokončit. Zrychlil jsem frekvenci přírazů, a než si stihla Veronika zapálit cigaretu, dojel jsem do finále. Teprve pak jsem povolil stisk Petřiny emo-zadnice. Zůstaly na ní červené otisky prstů.

Dívka chňapla po svých kalhotách a o překot se do nich začala soukat.

„To je tvoje stará, nebo co?“

„Stará, to ona je, broučku, ale mnohem víc, než si myslíš.“

Zahodil jsem použitý kondom na podlahu a také se oblékl. Ochranu jsem nepotřeboval. Upíři jsou všichni neplodní, ale většinou jsem ho používal. Pro klid ustaraných dívčích těhotenstvíbojných dušiček a také, abych je vychovával k zodpovědnému sexu.

„Máme práci, Jane,“ konstatovala Veronika, zatímco se škodolibě šklebila na červenající se dívku.

Veronika měla na rozdíl od ní dokonalé tělo. Vysoká, štíhlá, malé pevné prsy, útlé boky, dlouhé nohy, aristokratický nos, prostě úchvatná kráska. Jenže když ji znáte sedm století a z toho jedno celé jste s ní souložili celkem pravidelně, i taková sexuální dračice vás přestane přitahovat.

Mě to s ní přestalo bavit už po dvaceti letech, ale nikdy bych se jí to neodvážil přiznat.

Místo odpovědi jsem jenom pokýval hlavou, zamával nešťastné holce na rozloučenou a vyskočil otevřeným oknem ven.

* * *

„Rakve. Pche, kam na to ta děcka chodí?“

Místo odpovědi jsem jen pokrčil rameny.

„Žijí v nudné době. Nemusejí se bát, že umřou na nějakou nemoc, ani se nemusejí bát žádné války, protože by to kartani nedovolili. Mají žrádla nad hlavu, a tak vymýšlejí hlouposti jako spaní v rakvi. Tebe by někdy taková pitomost napadla?“

Tentokrát jsem zavrtěl hlavou.

Veronika si zapálila cigaretu a místo dalšího monologu na téma dnešní mládež pustila rádio. Přejížděli jsme zrovna rakousko-italské hranice, takže se na nás vyvalil svižný německý rock and roll. Nějaký Prušáček s vyřvanými hlasivkami zpíval o tom, že má svou holku sice rád, ale když byl malý, slíbil si, že se vyspí s dvaceti holkama a: „Sliby se maj plnit, bejby, ou jééé.“

Dvacet holek? Já jich měl možná dvě stovky. Ale kdo by to za ty roky počítal. Většina z nich se už stejně dávno rozpadla v prach. Dvě z těch, co ještě dýchaly, teď seděly v tomhle černém hummeru.

Když na jaře 1486 Veronika zjistila, že jsem z Kateřiny bez jejího svolení udělal upírku, málem mě zabila. Ona obrazně, ale jiní členové rodiny mě za trest málem zabili doopravdy. Víc než porušení zákona, který pravil, že upír mladší dvou set let nesmí bez povolení svého tvůrce zrodit nového upíra, ji naštvalo to, že jsem si nabalil atraktivní zrzku s větším poprsím, než má ona, a sexappealem, který ve své době udělal z holky spící teď na zadním sedadle nejvyhledávanější prostitutku v celé Praze. Všichni jí nabízeli zlato nebo sňatek. Já měl trumf, který přebil všechny jejich karty – nesmrtelnost. A když Kateřina roztáhla nohy, bylo mi úplně jedno, jestli mě Veronika zabije, nebo ne.

Ještě pořád mě Kateřina přitahovala. Bylo to o to těžší, že jsem s tou mrchou naposledy souložil v patnáctém století. Vůbec nevím, jak se Veronice podařilo ji najít. Zmizela mi z očí už tak dávno, že jsem si pomalu přestával pamatovat, jak vypadá.

Jenže moje Matka je od smrti Triglava hlavou české rodiny a je její povinností mít přehled o všech svých ovečkách. Navíc za každou z nich nesla zodpovědnost před Ivanem, vůdcem slovanského klanu. Kateřina zřejmě nikdy nezmizela z dohledu jejích špehů. Stejně jako já. Jenže já jsem se Veronice nevyhýbal. Měl jsem svou Matku upřímně rád a jednou za čas jsem jí dokonce i přinesl z trafiky cigarety omotané růžovou mašlí.

Na dálnici jsem zahlédl ukazatel s nápisem Roma. V Římě jsem byl naposledy za papeže Klementa XIV., kdy vrcholila válka mezi germánským a římským klanem. Ivan nás poslal Římanům na pomoc. Báł se, že pokud prohrají, ovládnou Evropu Germáni. Bohužel měl pravdu. Do Říma jsme dorazili pozdě. Masakr v ulicích nepřežil ani Gaius Septimus, upír, který odebral Romula a Rema vlčici a pomohl jim vybudovat město na dvanácti pahorcích.

Po germánském vítězství se stal Řím de facto upířuprostým městem, a tudíž neutrální zónou. Nikdo tu nebyl doma, protože původní vládcové už si dávno opékali buřty někde v pekle. Právě proto se zřejmě Rada Bratrstva krve rozhodla uspořádat zasedání klanů tady.

Ani Veronika nevěděla, proč přesně Sibet a Gumbo zasedání svolali. Všichni jsme ale tušili, že jde o kartany, ty malé žluté potvůrky, které si před rokem přiletěly z kdovíjaké vesmírné prdele a rozhodly se, že naše modrá planeta je další vhodnou kolonií jejich impéria.

* * *

Každá generace má události, které se jí vryjí do paměti, dny, jejichž průběh si i po dvaceti letech každý vybaví. Generace, která právě žila, měla takových dnů opravdu hodně. Třeba jedenácté září 2001, kdy mohamedáni zaútočili na newyorské Světové obchodní centrum, patnáctý leden 2015, kdy se organizaci Al-Káida podařilo odpálit jadernou nálož ve Washingtonu, a také osmnáctý říjen 2019, den, kdy se odmlčely vesmírné družice i satelity a na všech televizních kanálech se objevila žlutá postavička velitele kartanské flotily, nabízející lidstvu připojení ke Kartanskému impériu, blahobyt a světlé zítřky při bratrském soužití s mírumilovnými mimozemšťany.

Nebo zničení Země.

Světoví vůdci si vybrali první řešení. Až na pár fanatiků, kteří začali odpalovat bomby na náměstích a střílet na robokopy, jak se podle starého akčního filmu říkalo dvounohým a čtyřrukým robotům, kteří sloužili jako schránky pro pohyb kartanů na naší planetě, to lidem ani moc nevadilo.

Věci v podstatě pokračovaly dál po svých vyšlapných cestičkách. Jen světovým vládám dávaly dobré rady kartanští poradci a pozemský průmysl se zapojil do vyzbrojování jejich vesmírné flotily. Spolu s novými technologiemi, které okupanti přinesli, to ve většině zemí planety srazilo nezaměstnanost pod jedno procento. Převážná část lidí slinčila nad svou UFO-okupací blahem.

* * *

„To mě poser na holý kozy a rozmaž po ksichtě, to je ten hajzl Gerhard,“ zašeptal jsem Veronice.

Kdybych u vstupu do rozsáhlého renesančního paláce na okraji Říma nemusel odevzdat své pistole, už bych do toho parchanta pátil jednu kulku za druhou, bez ohledu na vyhlášený status Říma jako mírové zóny.

Vysoký, černovlasý a snad stokilový Germán si jednou rukou mnul svůj prošedivělý vous a druhou svíral sklenici s nějakým nápojem. Jak ho znám, byla to medovina smíchaná s lidskou krví. Všiml si mě a vesele se na mě zašklebil.

Nechal jsem Veroniku s Kateřinou za sebou a vyrazil svižným krokem k němu. Mimochodem, Gerhard není jeho pravé jméno. Podle nejlepších informací, které se nám podařilo získat, se narodil někdy za časů Julia Caesara. Jak se jmenoval původně, věděl zřejmě jenom on sám.

„Jsi tlustá skopčácká buzerantská svině a velmi brzy dokončím to, co jsem u Domažlic nestihl, protože jsi zbaběle utekl,“ vyprskl jsem mu do obličeje s veškerou nenávistí, kterou jsem si k němu od roku 1370, kdy jsme se utkali poprvé, pěstoval. S těmi Domažlicemi je to pravda. Při útěku křížáckého vojska před českými sedláky s vlajkami pomalovanými kalichy se nám spolu s Veronikou a desítkou starších upířů podařilo Gerharda zahnat do bažiny a těžce zranit. Jenom díky štěstí se mu podařilo probít se z našeho obklíčení. Od té doby jsme před Germánem a jeho upíry pravidelně utíkali spíš my, ale ten pocit na poslední chvíli zmařeného vítězství mě hrál na srdci ještě teď.

„Šetřete si slova pro ty své dvě slovanské čubky, Herr Bezzemek. Ještě smrdíte na tomhle světě je-

nom proto, že jsem stářím zlenivěl a nechce se mi hledat ty vaše krysy úkryty, ve kterých se schováváte a třesete strachy před mocným germánským klanem,“ setřel mě suše Gerhard. Suše a staročesky. Mou rodnou řeč v její středověké podobě ovládal vskutku brilantně.

Aniž bych si to uvědomil, zatnul jsem pravačku v pěst a výhruzně mu s ní zamával před obličejem.

„Nějaké spory, Bratři?“ zasyčel za mými zády latinsky ženský hlas s podivným přízvukem.

Sibet, napadlo mě.

Nejstarší upírka na světě stála přímo za mými zády. Vysoká, vysušená postava s ebenovou pletí a černými vlasy ozdobenými proužky modrých kamínek a orlím nosem se na nás dívala přísnýma čokoládovými očima. Egyptanka Sibet byla hlavou Bratrstva odnepaměti. Její kůže se ve slunečních paprscích vyhřívala už přes tři tisíce let, ale nikdo to nevěděl přesně. I prakticky nesmrtelné ženy nerady mluví o svém věku. Ačkoli dosud žádný upír nezemřel stářím, předpokládáme, že je to možné. Život proměněnce totiž kopíruje život lidský, pouze v mnohem delším časovém období. Věk okolo dvou tisíc let je pro upíra vrcholem jeho života a síly. Pak mu síla začne ubývat. Sibet už měla na tváři několik vrásek a její oči vypadaly staře a unaveně. Jinak však působila docela svěže. Připomínala padesátiletou lidskou ženu.

„Jen přátelská rozprava, má paní,“ odvětil hrdelní latinou, odposlouchanou od římských legionářů obětovaných germánským bohům v kdysi hlubokých evropských lesích, Gerhard.

Sibet se elegantně otočila na podpatku a důstojným krokem ženy, která zažila časy faraonů, se přesunula doprostřed velkého tanečního sálu.

„Bratři a Sestry,“ oslovila snad stovku upírů, kteří víc než bratry a sestry připomínali vyhladovělé vlky obezřetně kolem sebe kroužící a čekající jen na sebemenší náznak slabosti, aby mohli povraždit a sežrat co nejvíc svých nepřátel.

Pomalu jsem se od Germána přesunul ke své Matce a Dceři. (Když chtěla Kateřina Veroniku dopálit, říkala jí babičko, ale po jednom nehezkém výprasku už toho zřejmě nechala.)

„Vládneme lidstvu od jeho úsvitu. Točíme kormidlem dějin, jak se nám líbí a jak nám velí naše vlastní zájmy. Mnozí z nás pamatujeme časy, kdy jsme žili jako bohové. Lidé nás uctívali a nosili nám krvavé oběti. V těch časech jsme založili Bratrstvo a zvolili první Radu. Ta rozhodla, že se stáhneme do stínů a popoženeme lidstvo, z něhož jsme vzešli a díky němuž žijeme, k výšinám. Dokázali jsme, že lidská kultura, i přes naše vlastní sobecké zájmy, boje a války, které jsme mezi sebou za pomoci lidí rozpoutali, dospěla do stádia, kdy se dotkla hvězd.

Z těch hvězd k nám ovšem přišli kartani. Bytosti, o jejichž existenci jsme neměli ponětí a které nám během jednoho jediného roku naši tisíciletou vládu nad lidmi vzaly, aniž by se jim kdokoli z nás postavil na odpor.“

V sále to zašumělo jako na rozbouřeném moři. Mnozí upíři se vyhledali pohledem. Někteří tázavě zdvihli obočí, jiní jen vědoucně pokývali hlavami. Většina z nás tušila, že se zasedání Rady Bratrstva

společně s hlavami jednotlivých rodin z osmi přeživších upířích klanů bude týkat kartanů, ale takhle ostrý proslov čekal od Sibet málokdo.

Ona jediná přežila z původní Rady Bratrstva. Většinu jejích členů sama zabila. Nechávala proto jednotlivým klanům docela velký prostor ve vzájemném vraždění a válkách. Ona a pod její vládou Rada zasahovaly, jen když měla pocit, že počínání nějakého klanu ohrožuje lidstvo a s tím i budoucnost upírů.

Naposledy to bylo v roce 1940, kdy spojila zbývající klany proti japonskému a germánskému klanu. Ty se nakonec podvolily. Zaplatili za to životem jejich vládcové – Ču Jen a Gudrin, Gerhardova Matka. Od té doby je to tlusté germánské prase hlavou kdysi nejmocnějšího a dnes dost možná nejslabšího upířího klanu a zároveň členem Rady.

„Něco takového se nám dosud nestalo,“ pokračovala po krátké dramatické pauze Sibet. „Najednou už nejsme vládcové. Teď jsme jen krysy, které se schovávají v temnotách a občas si vyrazí napít se lidské krve. Měli bychom se znovu ujmout vlády nad lidstvem. Měli bychom vyhnat kartany. To je můj návrh jako hlavy Rady, to je má vůle.“

Poslední slova už Sibet málem vykřikla. Její hlas měl magickou sílu. Latinská slova se nám vpíjela do uší a rezonovala v našich hlavách ještě dlouho poté, co Egyptanka ztichla.

„Africký klan souhlasí. Země a lidstvo jsou naše. Kartani musejí odejít. Jsme vládci lidstva, a pokud mu nebudeme vládnout, nemá smysl, abychom existovali,“ pronesl okamžitě po Sibet

hřmotnou angličtinou Gumbo. Hlava černošského klanu vypadala jako seschlý stařec. Zdál se být mnohem starší než Sibet, ale podle všeho se narodil o dobré půl tisíciletí později. Upírem se ovšem stal až jako staříčkový šaman, a tak i po přeměně jeho tělo vypadalo na šedesát let.

Podíval jsem se na Veroniku. Teoreticky mohla jako hlava rodiny vyjádřit svůj názor. Stála spolu s Leszkem Turkobijcem a Garinou Bulharkou a živě, ale potichu debatovali s Ivanem, mocným vládcem slovanského klanu, upírem, který nás dokázal vždy vytáhnout z největší bryndy, do níž se nás snažili nejdřív Římané, pak Syřané a nakonec Germáni dostat. Mimochodem, syrský klan jsme vyhladili my, stejně jako avarský.

„Sibet má pravdu. Měli bychom uzavřít mír mezi klany a vyhnat kartany ze Země. Kdysi jsme se zavázali lidstvo vést a chránit před ním samým a nemůžeme dovolit, aby jej zotročily bytosti z jiných světů,“ pronesl James Krvemilec, britský patriarcha, a tím zřejmě převážil upíří mínění pro Sibetin návrh. Ostatní hlavy klanů a rodin pak vyhlášovaly mír s ostatními a přísahaly vyhnat kartany.

Mezi posledními se přidali zamračený Gerhard a váhající Ivan. Ani jeden nevypadal na to, že by boj proti mimozemšťanům považoval za dobrý nápad.

Veronika si zapálila cigaretu. Vypadala ustaraně. Bratrstvo krve se poprvé spojilo, aby někomu vyhlásilo válku.

Ten někdo ovšem mnohem dříve vyhlásil válku Bratrstvu, a ještě než Matka dokouřila svou ten-

kou tabákovou tyčinku, oznámilo nám to svištění kulek.

* * *

První ránu dostal Gumbo. Zřejmě od odstřelovače. Kulka mu proletěla skrz čelo a zavrtala se do mozku. Starý černochoch se začal zmateně točit dokola a svahilsky proklínat toho, kdo si dovolil na něj zaútočit.

Nejdřív mě napadlo, že nějaký klan využil situace, propašoval na setkání zbraně a teď chce pobít všechny ostatní. Jenže za útokem nestál žádný z klanů. Ze tří stran přibíhali do sálu zakuklení muži v neprůstřelných vestách, přilbách a se samopaly v rukou. Na zádech měli nápis CARABINIERI.

A co bylo horšího, za nimi se hnali...

* * *

... robokopové.

Kulky přilétající ze všech stran se zavrtávaly do naprosto překvapených a zmatených upírů.

Venku stály hlídky. Několik upírů ze všech klanů hlídalo palác, aby nikdo a nic nenarušilo nejdůležitější setkání od založení Bratrstva krve. Než sem vnikli, museli hlídky zlikvidovat.

Moment překvapení vyšel kartanům a jejich lidským pomocníkům dokonale. Navíc nikdo z nás nebyl ozbrojený.

Krčil jsem se za sloupem a sledoval chaos okolo sebe.

Bojoval jsem v desítkách bitev. Ve většině z nich po přeměně. Jako upír jsem většinou neměl strach, teda pokud jsem věděl, že na druhé straně na mě nečeká někdo jako Gerhard. Skutečně jsem se bál, jen když jsem šel do boje ještě jako obyčejný člověk. Naposledy u Kresčaku. Padl pode mnou kůň. V pravé noze mi uvízly tři šípy, a když padl král Jan, opustili všichni mí přeživší druzi bojiště. Bál jsem se smrti. Toho, co přijde, a jestli vůbec něco přijde. Snažil jsem se nehýbat, aby si mě spletli s mrtvolou. Angličané chodili kolem, prohlíželi těla, zpívali pijácké písničky a doráželi umírající. Strachem jsem se pokálel i pomočil. Prosil jsem Boha, aby mě zachránil, a on mě vyslechl. Dva roky poté jsem potkal Veroniku.

Překvapení a šok nečekaně napadených upírů prolomil Gerhard. Zařval: „Scheisse!“ a chytaje do svého těla jednu kulku za druhou, rozběhl se k policistům. Prvnímu, k němuž doběhl, urval v běhu hlavu a hodil ji směrem k sešikované mase nepřátel. Pak si od pana bezhlavého půjčil samopal a začal kosit řady našich nepřátel.

„Ten hajzl má styl, co?“ ozvala se za mnou Veronika, která stejně jako já sledovala výpad našeho odvěkého nepřítele.

„Pomůžeme mu?“

„Že váháš, Synku.“

Nebyli jsme jediní, kdo následoval skopčákova příkladu. Upíři vbíhali do sevřených řad střílejících policistů bez ohledu na včeličky, které k nám posílali, a brali si jejich zbraně.

Snažil jsem se krýt za sloupy. Upíří organismus má své limity a nikdy jsem je nepodceňoval.

V řadách karabiniérů nastal chaos. Ať už jim o nás řekl kdokoliv, neprozradil jim naši skutečnou sílu. Nebo prozradil, ale oni mu nevěřili.

Prosmýkl jsem se za zády jednoho z upírů, který neodolal a vysával ze zraněného policisty krev. Rozběhl jsem se maximální možnou rychlostí a ulovil svého prvního muže. Šlo o odstřelovače. Krčil se za sloupem a přes puškohled si vybíral jeden terč za druhým. Vrazil jsem mu pěst do krku, těsně pod helmu, a rozdrtil mu hrtan. Chroptěl a umíral.

Sundal jsem mu neprůstřelnou vestu a podal ji Veronice. Než se do ní nasoukala, vzal jsem si jeho zbraň a zpod pasu mu vyndal pistoli.

„Díky,“ nečekaně poděkovala Veronika za pistoli.

Nejsem žádný hrdina. Když to šlo, vždy jsem raději vraždil ze zálohy než z očí do očí.

Naneštěstí pro policajty mám dobrou mušku a pevný stisk.

Co rána, to zásah.

Upíři bojovali s karabiniéry tělo na tělo a já je kryl ze zálohy. Střílel jsem hlavně do krku. Italský šunt, který jsem ukořistil, se přes vestu ani helmu nedostal.

Robokopové stáli ve vchodech a na okrajích sálu. Pozorovali vraždění svých lidských pomocníků a zatím se do boje nijak nezapojovali. Policejní řady řídly v děsivých výkřicích hrůzy a strachu ze smrti a umírání.

„Tohle se mi nelíbí,“ ozvala se za mnou Veronika.

„Ti robokopové?“

„Přesně. Nic nedělají. Vůbec nic, jen koukají na to vraždění. To nedává smysl.“

„Možná chtějí poznat naši sílu. Možná jim na těch lidech nezáleží. Možná...“

Svou úvahu už jsem nedokončil. Sállem se rozlehl ostrý zvuk píšťalky. Zbývající policisté se obrátili zády ke zběsile vraždícím upírům a běželi pod ochranu kartanů. Ti natáhli směrem k výkvetu Bratrstva krve své robotické paže a spustili palbu.

Ve vzduchu bylo víc kulek a svištících a posléze vybuchujících granátů než kyslíku. Masakr policistů nahradil masakr upírů. Jinak odolná těla byla trhána na desítky kousků a účinek soustředěné palby, která se na nás řtila jako voda z protržené hráze, nedokázala napravit ani zázračná upíří regenerace. Naši Bratři a Sestry umírali po desítkách.

Křčili jsme se za sloupem, do kterého se zakusovaly kulky a odlupovaly z něj kousky omítky, prachu a kamene. Snažil jsem se střílet z odstřelovačky do robokopů, ale kulky se od nich odrážely, aniž by si toho vůbec všimli.

„Gerhard,“ zařvala mi do ucha Veronika a ukázala nalevo od nás.

Na zemi skutečně ležel krvácející Germán a zápasil s něčím na podlaze.

Položil jsem pušku na zem a plížením se vydal za ním.

Gerhard dostal do těla desítky kulek. Bylo s podivem, že se ještě dokázal pohybovat. Oblečení na něm bylo roztrhané a celé od krve.

To, s čím tak urputně lomcoval na podlaze, byl poklop. Těžký, kamenný poklop. Protože jsem nebyl zraněný, stačilo mi zaklínit prsty do spáry

a brzy se kamenná deska, s níž se určitě pár století nehnulo, válela o dobrý metr dál.

„Co je tam dole?“ zeptal jsem se.

„Stará kanalizace. Kdysi jsem se tudy dostal dovnitř,“ odvětil Germán a roztáhl zkrvavená ústa do širokého úsměvu.

Mávl jsem na Veroniku, která se k nám bleskově připlížila.

Gerhard byl na pokraji sil. To, že se doplazil až k tajnému vchodu do kanalizace, jej naprosto vyčerpalo. Snažil se dostat do otvoru, ale jenom napjaté svaly ve tváři prozrazovaly, že se snaží pohnout. Ruce ani nohy jej už neposlouchaly.

Střetl jsem se pohledem s Matkou.

Měli jsme úplně stejné myšlenky. Vedle nás leží bezmocný odvěký nepřítel. Vrah desítek našich Bratrů a Sester. Stačí, když mu zlomím vaz, nebo ho tu prostě necháme ležet a sami zmizíme v podzemí.

Jenže svět se změnil. Teď to není Slované proti Germánům nebo jiným klanům. Teď jde o budoucnost upírů jako takových. Navíc jsme před útokem kartanů uzavřeli mír mezi všemi klany.

Chytil jsem ho pevně kolem boku a za zvuků svištících kulek, vybuchujících granátů a výkřiků umírajících nemrtvých jsme skočili do neznámé temnoty pod námi.

Veronika

Voda v kanále mi sahala asi do pasu. Dopadl jsem na nohy a díky přidané Gerhardově váze jsem se zabořil snad půl metru do bahna. Měl jsem co dělat, abych se z něj vytáhl, než za námi dopadla Veronika.

V kanále vládla tma a strašlivý puch. Zbystřenými upířími smysly jsem vnímal intenzivní pach prastaré hniloby a tlejících organických odpadků. Nahoře nad námi se stále střílelo. Na okraji kanálu se naštěstí nacházel úzký chodníček z kluzkých kamenů, po kterém se dalo dobře jít.

Veronika měla jako jediná z nás pistoli. Šla před námi.

Já nesl na zádech německého upíra. Měl zavřené oči a jen slabě dýchal. Nikdy v životě by mě nezapadlo, že tohohle zmetka potáhnu polomrtvého kanálem a budu se snažit mu zachránit život.

Potřebujeme se odsud dostat co nejrychleji pryč a najít nějakého živého tvora, nejlépe člověka, abychom mohli dát němčourovi transfuzi. Hezky do pusy. Jenom krev dokáže jeho vysílený organismus zregenerovat. Čím více, tím lépe a nejlépe samozřejmě lidská.

Podle tradice má pro upíra vůbec nejlepší účinek krev dospělé panny. Jenže sežeňte v Itálii pannu, které je alespoň třináct.

Když jsme se vzdálili asi sto metrů od vstupu do kanálu, přestali jsme vidět kolem sebe. I dokonalý upír zrak potřebuje alespoň nějaké zbytkové světlo. V absolutní tmě jsme stejně slepí jako kdokoliv jiný.

Vnímal jsem vůni Veroničina těla před sebou a snažil se znovu nespadnout do těch hnijících sraček tekoucích vedle nás, jak se mi to už dvakrát podařilo. Slabounká vůně fialek se jí stále držela. Závan těžkého ruského parfému, který používala, mi v téhle situaci připadal nějak nepatřičný, jako jakýsi přízrak ze starých dobrých časů.

Ušli jsme snad kilometr, když se před námi objevilo světlo. Světlo a zvláštní, pro člověka nezřetelný pach oleje, kterým smrdí na téhle planetě jenom jedna jediná věc – bojový skafandr kartanů.

* * *

Veronika se zastavila. Neměla potřebu dělat nějaké „pšt“ nebo ukazovat před sebe. Dobře věděla, že si mimozemšťanů před námi také všimnu. Respektive je zaslechnu. Kartanské bojové kombinézy vydávaly slabounké bzučení klimatizace. Naše atmosféra pro ně nebyla prudce jedovatá, spíš postupně zabíjející. K životu potřebovali o sedmnáct procent víc CO₂, než se běžně vyskytuje v naší atmosféře. Navíc jim tu byla docela kosa. Na jejich rodné planetě se celoroční teploty pohybují okolo čtyřiceti stupňů. Jejich samotná těla mají přes padesát. Vyndejte žluťáka ze skafandru a brzy se buď udusí, nebo zmrzne.

Potichu jsem položil Gerharda na zem. Byl v bezvědomí. Nevzdechl ani se nepohnul. Jeho tělo

se uvedlo do stavu minimální činnosti, aby co nejdéle udrželo základní životní funkce. Alespoň že tomu parchantovi přestala téct krev. Už ho v ní moc zbývat nemohlo.

Chytil jsem Veroničinu pravou ruku, v níž držela pistoli. Tohle gesto znamenalo jediné: ty dvě bzučící mašinky jsou moje. Vtiskla mi do dlaně pistoli a nechala mě projít dopředu.

Veronika byla silnější. Zřejmě by mě v souboji na život a na smrt dokázala zabít, ale já si potřeboval zchladit žáhu. Někdo nás zradil a nechal postřílet většinu nejstarších upírů světa, zatímco my jsme si zachránili život potupným útekem kanálem. Musím někoho zabít. Potřebuji si vylít vztek a dva mrtví ufouni jsou přesně ten nápoj, který zažene tuhle žlutou nenávistnou žízeň.

Kartani stáli v naprosté tmě. Ani se nehýbali. Nevím, jestli ve svých mašinkách mají i jiné detektory na snímání toho, co se venku děje, než vizuální. Pokud ano, nezbyvá mi než doufat, že moje upíří rychlost a schopnost pohybovat se tišeji než lovící gepard mě dokáží do jejich dosahu dostat dřív, než si mě všimnou.

Dvakrát jsem se zhluboka nadechl smradlavého vzduchu kolem a po posledním výdechu se vydal na lov.

Robokopové si spokojeně bzučeli, i když jsem byl dva metry od nich.

Odražil jsem se a rozběhl se k tomu bližšímu.

Podařilo se mi zachytit ho za jednu ze čtyř robotických paží. Pravou nohou jsem se opřel o slizkou zeď a praštil jedním robokopem (mohl vážit okolo dvou set kilo) do druhého. Ten spadl do líně tekou-

cí vody. Okolo nás se rozprsklo hejno páchnoucích kapek.

Nasadil jsem stojícímu kartanovi Heimlichův chvat a zběsile jím mlátil do zdi. Bzučel o něco hlasitěji, ale nevypadalo to, že by mu mlácení nějak vadilo. Pořád jsem přitom v pravačce držel pistoli.

Okolí náhle ozářil proud světla. Na chvíli jsem dokonale oslepl. Bušit kartanem o zeď jsem ale nepřestal.

Zdrojem světla byl tonoucí robokop. Jak se snažil zběsile vysoukat z bahna, nořil se díky své váze stále hlouběji a hlouběji. Z koule posazené na úplném vrcholku bojového skafandru tak, že připomínala hlavu, zářil kužel světla. Po chvíli se mé oči přizpůsobily. Držel jsem sice stojícího kartana v šachu, aby mě nemohl zasáhnout ani jednou ze svých čtyř paží, ale zatím jsem mu, kromě pár škrábanců, vůbec neublížil.

„Ratatatatata,“ ozvala se střelba, která pocházela od tonoucího mimozemšťana. Do mého těla se zavrtalo snad deset kulek. Mnohem větší dávku ale dostal střelcův parťák. Několik střel mu proletělo pomyslným hrudníkem, o kterém jsme věděli, že v něm sedí malý žlutý mimozemšťan.

Robokop najednou přestal reagovat. Jeho odpor ochabl a z hrudníku mu začalo vytékat něco žlutého.

Netušil jsem, že kartani, kteří vypadají jako odrané žluklé kuře nebo stažený králík, mají také žlutou krev.

I přes bolest a malátnost způsobenou zraněními jsem vši silou mrštil mrtvým kartanem po jeho topícím se protějšku. Opět mě ohodila smršť smradlavých cákanců.

Za robokopy zapadajícími do bahna jsem poslal celý taliánský zásobník. Ne že by to tomu funkčnímu mohlo nějak ublížit, ale připadalo mi to prostě jako docela dobrý nápad.

Světlo stále svítilo, takže bylo vidět, jak už i hlava zajela pod černočernou hladinu. Pokud se tu brzy neobjeví záchranné komando žluťásků, nebude mít ten druhý hajzlík zrovna příjemnou smrt. Ne že bych mu nějaký luxusnější způsob zhebnutí přál.

„Jsi v pořádku?“

„Jo, budu v pohodě, dej mi pár minut,“ odbyl jsem drsňácky Veroniku. Těch pár kulek mě vážně nemůže na moc dlouho rozhodit.

„Za chvíli budu schopný nést dál i toho skopčáckého hajzlíka, neboj.“

„To už nebude třeba. Ten skopčácký hajzlík umírá.“

„Kurva,“ zaklel jsem.

* * *

Kartan pod hladinou stále svítil, takže jsem si mohl Gerharda dobře prohlédnout. Jeho tvář byla bledá jako zadek šlechtičny z osmnáctého století. Dech měl nezřetelný. Tělo rychle vychládalo.

„Potřebuje krev,“ konstatovala zbytečně Matka.

„Ale kde ji vzít?“

„Musíme mu dát naši.“

„Naši?“ Skoro jsem vykřikl. Ano, upírská krev je ještě lepší než životodárná tekutina ze žil dospělé panny, jenže to má jeden háček. Podle jedné legendy, která možná není tak nesmyslná jako ta o panenské krvi, vznikne mezi nimi v okamžiku,

kdy se jeden upír napije krve druhého, jakési mystické pouto. Před staletími se přátelské smlouvy mezi upíry stvrzovaly tím, že si navzájem upili krve. To poslední, co jsem si přál, bylo vytvořit pouto mezi mnou a tímhle frickem.

Veronika si zapálila cigaretu a já, aniž bych si to nějak hlouběji rozmyslel, jsem se chytil za pravou paži, již prošel čistý průstřel, a vymáčkal z ní co nejvíc krve do Gerhardovy pootevřené pusy.

„Panebože, zachraňuju život skopčáckému upírovi, svět se v kravskou prdel obrátil,“ zalamentoval jsem.

„V kravskou prdel ho obrátili kartani. Budeme jim to muset vrátit, Jane. A s pěkně tučnými úroky.“

„To si piš, Matičko, vrátíme. A slibuju, že to bude hustej nářez, co těm žlutým parchantům předvedeme.“

„S tím mi nezbývá než souhlasit, Herr Bezze-mek,“ ozval se slabým hlasem skopčácký upír.

„Stačilo říct, že vám moje krev prostě chutná, Herr Gerhard,“ zašklebil jsem se. „Nebo možná jen danke,“ dodal jsem

„Pak tedy danke,“ kontroval Germán.

* * *

Východ z podzemního labyrintu se nacházel kilometr od naší srážky s kartany. Šlo o odtokovou výpusť, z níž do jednoho z přítoků Tibery líně odtékala odpadní voda. Italové to s hygienou ani ekologií skutečně nikdy nepřeháněli.

Gerhard se díky mé krvi zmátožil vskutku výtečně. Obávám se, že na té upírské legendě asi něco bude.

„Saidanský palác hoří,“ ukázala na místo zasedání Bratrstva Veronika.

Skutečně. Asi dva kilometry od nás ozařovaly siluetu tisíciletého města plameny z místa, z něhož jsme uprchli.

Unaveně jsem si sedl na břeh říčky. Veronika si jako vždy zapálila cigaretu. Bez jediného slova jsme jako tři vzrušení pyromani leželi v trávě, pozorovali oheň v dálce a poslouchali kvílející hasičská auta. Nad místem požáru se vznášelo snad deset kolotočů, létajících mašinek našich žlutých okupantů.

Tohle byl upírský Pearl Harbor. Otázkou jen zůstává, jestli nám zbylo dost sil, abychom to mimozemským žluťáskům vrátili stejně jako Amíci žluťáskům japonským.

Upířská regenerace pomaličku pracovala na mém zotavení. Abych ji uspišil, zkoušel jsem si vymáčkávat z těla kartanské kulky, které v něm uvízly.

Jednu jsem vydloubl z lýtky a konečně si ji v klidu prohlédl ve světlech požáru a velkoměsta.

Stříbro.

„U práchnivějících kostí krále Jana, ti idioti po nás střílejí stříbrem,“ pronesl jsem nahlas a cvrnkl jednu stříbrnou kulku po vyčerpaném Gerhardovi, kterému se jen pozvolna vytrácela z obličeje bílá barva.

Stříbro byl jeden z nejlepších dezinformačních kousků, které kdy upíři lidstvu předvedli. Nikdy na nás neplatilo. Snad jen pokud z něho někdo ukul pořádnou sekýru a rozsekal nás na deseticentimetrové kousky. Ale jinak?

Smrtelný účinek stříbra na upíry byl mýtus, s nímž jsme si užili spoustu legrace. Stejně jako s kříži a svěcenou vodou. Byla s tím vždycky náramná zábava. Jednou se nějaký šlechtic dozvěděl, kde mám skrýš. Vtrhl tam se svou bandou a dvěma mnichy, všichni ozbrojení špičatými kůly, ověnění česnekem, s měchy naplněnými svěcenou vodou a v rukou stříbrné kříže. Kdyby si raději vzali kuše nebo pořádné meče, udělali by lépe. První šok utrpěli, když zjistili, že nespím v rakvi, ale v posteli s vévodovou dcerou, a druhý, když na mě vylili mých svěcené vody a přiložili mi na tělo stříbrný kříž a já se proměnil se syčením v prach.

Stříbrné kříže jsem jim vrazil do rukou a nohou, nešťastného tatínka jenom omráčil, a protože jsem neměl vraždící náladu, vzal jsem si na památku jeden věnec česneku a vyrazil zase o město dál.

„Někdo jim řekl, že mají co do činění s upíry,“ konstatovala Veronika. Ruce měla za hlavou, cigaretu v puse, div že jí vůbec bylo rozumět.

„Ale ten někdo jim neřekl všechno,“ řekl Gerhard.

„Možná si chtěl nechat zadní vrátka. Prostě dávkovat informace postupně. Nebo mu možná taky nevěřili a pro jistotu se pojistili podle informací ze starých legend a pohádek.“

Veronika souhlasně pokývala hlavou.

Aniž bychom si to výslovně řekli, došlo mi, že všichni tři počítáme s tím, že zrádcem musí být někdo z upírů.

Někdo z nás.

* * *

Trvalo možná hodinu, než jsme se zvedli a vyrazili k Veroničinu autu zaparkovanému nedaleko Španělských schodů. Cestou jsem se vloupal do jedné trafiky a šlohnul tam pro svou Matku pakl marlborek a dva luxusní americké zapalovače. Jsem prostě hodný chlapec.

* * *

Černý hummer stál utopený v černočerné tmě v rohu opuštěného parkoviště. Pouliční lampy dobrých sto metrů okolo něj nesvítily.

Byli jsme unavení. Příšerně unavení a jediné, po čem jsme toužili, bylo zapadnout co nejrychleji do auta, pohádat se, kdo bude řídit a kdo spát, a zmizet co nejdál z místa toho strašlivého masakru.

Měli jsme být opatrnější. Mnohem opatrnější.

Ty lampy nás totiž měly varovat. Když jsme tu auto zaparkovali, svítily.

* * *

„Chrocht, chrocht, chrocht,“ ozvalo se ze tmy. Nešlo o zvuky vydávané zvířetem, z něhož se po přidání několika potkanů a různých odpadků stávají konzervy s nápisem „Vepřové ve vlastní šťávě“, ale o dýchavičně klokotající rachot kulometu. Ten kulomet mířil na naši nesourodou česko-německou trojku a mířil dobře.

Dvě kulky mi proletěly břichem. Padl jsem na zem a začal zběsile válet sudy co nejdál od střelce i svých dvou soupeřů.

Ke chrochtání kulometu se přidala sonáta dalších zbraní v d moll s cílem zbavit svět tří upírů, kteří zřejmě jako jediní přežili římský masakr.

„Ódííín,“ zaslechl jsem Gerhardův hlas.

Pokřik znamenal jediné: Germán se vrhl vstříc nepřátelům.

Odkutálek jsem se z parkoviště a tvrdě dopadl do příkopu zarostlého kopřivami, PET láhvemi, konzervami a prezervativy. Nikdo po mně nestřílel. Vystrčil jsem hlavu nad úroveň terénu. Podle pohybu jících se stínů a rachotících automatických zbraní stálo proti nám deset lidí. Zahlédl jsem Veroniku mířící jako rychlý stín pryč z místa, kde nás načapali na jahodách. Gerhard ukořistil od některého z nepřátel zbraň, kryl se za autem a opětoval palbu. Díky tomu se střelci soustředili na něj.

Za svůj život jsem se naučil spoustu bojových popěvků, od *Ktož jsú boží bojovníci* po *Již vzhůru psanci této země*. Nakonec jsem si na dodání kuráže oblíbil prostou hlášku, kterou mě naučil hluchý a věčně opilý major Procházka, bývalý velitel c. k. marškumpačky do Ruska a můj pozdější velitel v legiích u Zborova.

„Přece nechceš žít věčně, kurva,“ zamumlal jsem, narovnal se a sprintem vyrazil k nejbližšímu střelci.

Dva metry před ním jsem zjistil, že se jedná o policistu vybaveného stejně jako ti, kteří nás masakrovali v paláci. Akorát helma s neprůstřelným hledím se mu místo na hlavě klimbala ležérně za pasem.

„Chyba, špagetožroute,“ pomyslel jsem si v duchu a v běhu mu vrazil pěst do nechráněné hlavy.

Ránu jsem trochu přehnal. Pravačka totiž rozdrtila lebku a uvízla v mozku. Mezi prsty mi protékalo cosi slizce čvachtavého. Levačkou jsem stabilizoval zbytek lebky a pravačku vytáhl. Co na ní zůstalo, jsem olízl. Krev na jazyku ve mně vyvolávala touhu po svačině.

Polkl jsem, nechal si zajít chuť a vytrhl z tuhnoucích prstů samopal.

Nějaký špagetožrout s hlavou ještě celou si všiml mého počínání a zaměřil na mě svou palbu, čímž spáchal poslední chybu svého života.

„Ratatatatata,“ rozeřval se můj samopal.

Běžel jsem vstříc střelci, a jakmile jsem se přiblížil na tři metry, zjistil jsem, že italské neprůstřelné vesty jsou stejný šunt jako italská auta a prostitutky. Vypadá to lákavě, ale stačí to pořádně otestovat a zjistíš, že je to jen nablýskaný nefunkční šmejdl.

* * *

Dva metry ode mě vybuchl granát. Tlaková vlna mě vykopla do vzduchu a odhodila do dále. Takové kousky umějí jenom kartanští robokopové.

Na ně ta rachotinka, co jsem ukradl odmozkovanému fízlovi, nestačí. Na hnusáky z vesmíru bude ale určitě platit pan Orel Pouštní a ten se skrývá v zadním kufru Veroničina hummeru.

Tentokrát jsem do vzduchu vyskočil o své vlastní vůli. Běžel jsem jako legendární Jesse Owens a přitom vystřílel zbytek zásobníku do křoví, v němž se ukrývali dva karabiniéři.

Cestou jsem přeskočil Gerharda. Ležel na zemi, těžce dýchal, ale stále byl při smyslech. Samopal,